

2

Poblíž města Grand Isle, Louisiana
2012 n. l.

Remi Fargová se vznášela v teplých vodách Mexického zálivu a pracovala jen za lehkého pohupování ploutvemi. Právě plnila síťovku zubatými střepy hliněného hrnce, který byl téměř pohřben v písčitém dně. Odhadovala, že původní hrnec, kterým střepy ještě před tisícem let byly, byl asi pětadvacet centimetrů široký a deset centimetrů hluboký, a měla za to, že nejspíš posbírala všechny jeho úlomky. Nedávala do síťovky nic dalšího, aby se nepoškrábala jejich hladká glazura. Podívala se vzhůru k obrysu lodního trupu, temného přeludu pohupujícího se dvacet metrů nad ní v stříbřitém rubu vodní hladiny. Vydechla, z jejího náustku se vyhrnuly bublinky a jako lesklé kuličky začaly stoupat vzhůru ke světlu.

Remi upoutala pozornost svého manžela Sama, ukázala na síťovku a vztyčila palec. Sam zvedl něco, co připomínalo jelení paroh, udělal jím pohyb jako při salutování a pokývl hlavou. Remi párkrát lenivě vykopla nohama a její štíhlé, pěkně formované tělo se vydalo vzhůru mezi hejno třpytivých sardelí, které kolem ní zavířily jako ledová bouře. Potom odpluly a Remi zamířila k lodi.

Prolomila hladinu a okamžitě zahlédla v dálce další loď. Ihned se ponořila zpátky pod vodu, obeplula na druhou stranu jejich potápěčské lodi a čekala na Sama. Pod sebou uviděla záplavu bublinek, pak i jeho hlavu a masku.

Vyndala si náustek a nadechla se vzduchu. „Už jsou tu zas."

Sam se ponořil pod hladinu, objevil se za zádí a ukryl se za lodní motor, aby zůstal součástí siluety lodi. „Jsou to ti samí – stejná potápěčská loď s černým trupem a šedou kabinou." Přimhouřil oči: „A stejných pět – ne, šest lidí."

„To už je třetí den v kuse," poznamenala Remi.

„Zřejmě si myslí, že jsme objevili Atlantidu."

„Ty si děláš legraci, ale je to docela možné. Ne to o Atlantidě, ale oni nevědí, co tu děláme. Tohle je pobřeží Louisiany. Můžeme se potápět ke staré španělské lodi naložené poklady, kterou potopil hurikán. Anebo k lodi z občanské války potopené za námořní blokády."

„Anebo k Chevroletu z roku 2003, se kterým někdo spadl z mostu. Je tu dvacet metrů vody. Nejspíš tam jen popíjejí pivo a navzájem si mažou záda opalovacím krémem."

Remi doplavala k Samovi a přidržela se jeho ramene, aby si mohla cizí loď prohlédnout. „Děkuju ti za tvůj nedostatek zvídavosti, pane Vtipálku. Ale oni nás sledují a pozorují, co děláme. Viděls ten záblesk? Odraz slunce od objektivu."

„To musí být určitě paparazzi."

„Jen se směj. Ale nezapomeň, že když si někdo myslí, že jsme našli něco cenného, může to být úplně stejně nebezpečné jako opravdu něco najít. Zloději tě nejdřív přepadnou, a až potom počítají kořist."

„Dobře," odpověděl Sam. „Už tři dny na nás koukají z dálky. Jestli se odhodlají přijít blíž, budeme si s nimi muset promluvit. Ale mezitím bychom měli zmapovat tu zaplavenou vesnici. Posledních pár týdnů bylo sice zajímavých, ale nemám chuť věnovat záchranné archeologii zbytek života."

Sam a Remi Fargovi vždycky prohlašovali, že jejich pověst lovců pokladů pramení jen z toho, že upoutali pozornost několika reportérů s přehnanou fantazií v době, kdy nebylo o čem jiném psát. Spojoval je velký zájem o dějiny a neodolatelná touha vyrazit někam ven a prohlédnout si je na vlastní oči. Letošní jaro se dobrovolně přihlásili k potápěčské práci pro stát Louisiana. Na břehu je čekal archeolog jménem Ray Holbert, který právě prohledával

pobřeží kvůli škodám vzniklým únikem ropy po požáru ropné plošiny, když narazil na hliněné střepy vyplavené na pláž ze Zálivu. Evidentně byly nativního původu, a navíc dost staré. Požádal ropnou společnost o grant na záchranu místa, které se jevilo jako zaplavená vesnice. Jakmile se Sam a Remi o projektu doslechli, nabídli, že pomohou a vlastní výdaje si zaplatí sami.

Remi navrhla: „Pojď se mnou dolů. Myslím, že jsem našla další ohniště. Vezmi s sebou foťák."

Sam se natáhl přes zábradlí lodi, sáhl po podvodním fotoaparátu a potom se oba zase potopili. Remi byla absolutně ponořená do své práce. Dovedla Sama ke kamennému ohništi a přenechala mu jeho průzkum, zatímco se chopila fotoaparátu a zachycovala místo ze všech možných úhlů, aby zaznamenala polohu okolních střepů. Sam sledoval ladné pohyby jejího těla – v potápěčském obleku tak trochu připomínala svůj vlastní stín – a povšiml si, že jí zpod kukly na čelo vyklouzl útlý pramínek kaštanově hnědých vlasů. Za sklem potápěčské masky zachytil pohled jejích zářivě zelených očí, a tak se donutil odpoutat pohled a věnovat se kruhu ohořelých kamenů, jež předtím odkryla pod pískem. Opatrně naplnili síťovky, aby vynesli nahoru další keramiku určenou ke katalogizaci a zmapování nalezené lokality.

Najednou oba uslyšeli bzučivý zvuk lodního šroubu. Byl čím dál hlasitější, a když zvedli hlavy, spatřili spodní stranu černého trupu, jak s mohutnými vlnami po stranách míří rovnou k zakotvené potápěčské lodi. Viděli lodní motor a vrtuli a za nimi dlouhý šroubovitý ocas zčeřených bublin.

Sledovali, jak se trup jejich lodi zhoupnul, jak se napnul kotevní řetěz, aby loď udržel na místě, jak zaškubal kotvou, kterou spustili do písku, a potom zase povolil, když druhá loď zpomalila a zastavila necelý metr od té jejich. Za minutu nebo dvě se černý trup dal znovu do rychlého pohybu a s nadskakováním, jak zdolával jednotlivé vlny, zmizel v dálce.

Sam ukázal nahoru a oba se vznesli nad hladinu. Remi přelezla žebřík a Sam ji následoval. Zatímco ze sebe svlékali neopreny, Remi poznamenala: „No? Tohle už bylo trochu blíž, nemyslíš? Jsem ráda, že jsme se nevynořovali, právě když se sem přihnali."

Viděla lehké pohyby Samovy spodní čelisti. „Myslím, že se šli nenápadně podívat, co to pořád taháme z vody."

„Doufám, že se podívali pořádně," odvětila. „Nerada bych se nechala rozsekat od lodního šroubu kvůli pár střepům a hromadě lastur."

„Tak se podíváme, co jsou zač," řekl Sam. Nastartoval motor a stoupl si na příď. Remi se chopila kormidla a sunula loď kupředu ve směru kotvy, aby se oba její hroty popotáhly dopředu a uvolnily z písku. Sam kotvu vytáhl a uložil ji pod přední palubou. Remi loď podélně natočila, aby Sam mohl sebrat malou kruhovou bójku s výstražnou vlaječkou, červenou s bílým úhlopříčným pruhem, která oznamovala přítomnost potápěčů. Vytáhl její lehkou kotvičku a obojí uložil na záď.

Remi zatlačila na plynovou páku a loď začala zrychlovat směrem k přístavu Grand Isle.

Sam se přesunul vedle Remi, lokty se opřel o střechu kabiny a s dalekohledem u očí hleděl na obzor. Uháněli podél pobřeží a Reminy dlouhé rudohnědé vlasy za ní povlávaly ve větru. „Nevidím je," řekl Sam. „Museli zakotvit v přístavu. Asi bychom měli udělat totéž."

Remi zamířila nejvyšší rychlostí k přístavu, a když byli téměř u něj, rychle zpomalila. Když proplouvali kolem vlnolamu, před jejich přídí se mihla loď pobřežní stráže.

„Dobré načasování," řekl Sam. „O chvilku dřív, a musela bys na něj dělat smutné oči, abys nedostala pokutu za rychlou jízdu."

„Já pokuty nedostávám, protože já dodržuji předpisy," odvětila a udělala na něj smutné oči. „Můžeš převzít kormidlo."

Odstoupila stranou, Sam se chopil kormidla a ještě víc zpomalil, až pluli krokem. Remi se předklonila, pročísla si rukama vlasy, narovnala se a zadívala se na Sama. „Ty je pořád hledáš, viď?"

„Jsem jen zvědavý. Jen si tak říkám, jak dlouho nás budou na každém kroku pronásledovat amatérští lovci pokladů, lupiči a vykradači hrobů."

„Řekla bych, že dáváš až moc rozhovorů. Za tohle zřejmě může ten v Bostonu s tou televizní hlasatelkou s dlouhou černou hřívou." Usmála se na něj. „Dovedu pochopit, proč jsi tak visel na každém jejím slově. Měla tak kultivovaný přízvuk, až její otázky zněly skoro chytře."

Sam opětoval Remin úsměv, ale na její vějičku se nechytil.

Oba dál pozorně sledovali okolní kotviště, jestli nezahlédnou černo-šedou loď, ale marně. Když dorazili na místo pro jejich pronajatou potápěčskou loďku, zaparkovali na něm, omotali lana kolem velkých úvazníků a přehodili přes bok nárazníky. Zatímco ze sebe stahovali neopreny a vykládali na molo

potápěčské lahve, aby si je v obchůdku Davea Carmodyho nechali znovu naplnit, nepřestávali pátrat po černo-šedé lodi.

„Ahoj, Fargovi!“ Ray Holbert kráčel po molu, které se trochu rozhoupalo na pontonech, a už z dálky na ně mával. Byl to vysoký muž s červeným obličejem a z každého jeho pohybu čišela zvláštní vitalita. Měl dlouhý krok a velká gesta.

„Ahoj, Rayi,“ pozdravila ho Remi.

„Našli jste něco?“

Sam zvedl víko skříňky na zádi a odhalil několik plných síťovek. „Pár dalších střepů kolem kamenného ohniště, několik opracovaných pazourkových nástrojů, jelení paroh s odštípanými částmi, zřejmě na výrobu vrhacích hrotů. Už jsme to zmapovali skoro celé.“

Remi mu podala fotoaparát. „Všechno je to tady. Můžeš si to stáhnout do počítače a zanést do mapy.“

„Výborně,“ odpověděl Ray. „Už to začínáme dohánět. Myslím, že dokážeme popsat, zmapovat a prohlédnout všechny tři zaplavené vesnice na téhle části pobřeží, než nám dojdou peníze z grantu.“

„Když bude třeba, můžeme trochu vypomoct,“ řekl Sam. „Můžeme práce trochu protáhnout.“

„Počkáme a uvidíme,“ odvětil Ray.

„Pojeď za námi k nám,“ nabídla mu Remi. „Dáme ti poslední nálezy. Mapy a fotky jsou připravené, artefakty a kosti označené a zanesené do mřížky. Byla bych radši, abys měl všechno u sebe.“

„Fajn,“ souhlasil Holbert. „Dozvídáme se o těch lidech spoustu věcí. Předtím jsme nevěděli skoro nic. Tyhle vesnice ležely přímo na pláži. Podle radiokarbonových dat je stoupající hladina moře musela pohltit někdy kolem roku 700. Zdá se, že jsou všechny zhruba stejně velké jako ta vaše – pět nebo šest rodin v malých obydlích s kamennými ohništi. Živili se úlovky z moře, ale chodili lovit i vysokou zvěř do vnitrozemí. Ta první skupina nalezišť byla přímo fantastická.“

„Chceš nám říct, že už je pomalu čas na další, viď?“ nadhodila Remi.

„Chtěl bych, aby se pozítří všichni přesunuli o pár kilometrů na západ. Je tam pár desítek potenciálních nalezišť, ale každý potápěčský tým doteď zpracoval jen jedno. Chci, aby pozítří všechny týmy provedly počáteční průzkum v nové lokalitě u pobřeží ostrova Caminada. Díky tomu si uděláme

lepší představu, co je třeba udělat, než nám začnou ubývat letní dobrovolníci. Až se podíváme pod vodu, většinu lokalit zřejmě vyloučíme."

Během deseti minut dorazili do malého domku, který si Sam a Remi pronajali kousek od pláže na jižní straně Grand Isle. Bylo to jednopodlažní stavení na kůlech obité prkny natřenými na bílo a s velkou verandou, kde se mohli večer posadit a nechat se ovívat vánkem od Mexického zálivu. Sam a Remi si na svých cestách rádi zachovávali anonymitu, a na jejich chatce nebylo nic, z čeho by mohl někdo usuzovat, že ti dva, co si ji pronajali, jsou párek multimilionářů. Byla tu veranda krytá nízkou stříškou, dvě okna s téměř dokonalým výhledem na vodu, dvě ložnice a malá koupelna. Jednu z ložnic proměnili v prostor pro skladování a zpracovávání předmětů, které vyzvedli ze zatopené paleo-indiánské vesnice.

Ray Holbert vstoupil hned za nimi a Sam ho začal zasvěcovat do nalezených artefaktů, zatímco Remi si šla dopřát sprchu. Sam podal Rayovi mapku s puntičkářským záznamem objektů nalezených na různých místech. Měli také paměťové karty plné fotografií, které Remi pořídila, aby zajistila, že bude zdokumentována poloha každého předmětu ve vztahu k ostatním. Jednotlivé artefakty se pak ukládaly do plastových boxů.

Holbert si prohlížel nákres vesnice a artefaktů. „Když koukám na všechny ty jelení parohy a kosti, vypadá to, že stoupající voda krajinu hodně změnila. Zřejmě tu bývaly zalesněné hřebeny. Teď jsou tu hlavně bažinatá ramena a roviny na úrovni moře."

„Docela mě mrzí, že pojedeme jinam," prohodila Remi. Vysprchovala se a převlékla do večerní róby typické pro Grand Isle – šortek, volného polo trička s krátkým rukávem a sandálů. „Ačkoliv naše stíny mi chybět nebudou."

„Co tím myslíš?" zeptal se Holbert.

„Zřejmě si za to můžeme sami," vysvětloval Sam. „Je tu další potápěčská loď, která nás sleduje. Hlídají, kam se vydáme, a pak na nás civí dalekohledem. Dneska připluli na metr od naší lodi, asi aby se podívali, co jsme našli."

„To je divné," zamračil se Holbert. „To je poprvé, co o něčem takovém slyším."

„No, jak říkám, asi je to naše chyba. Je to cena za to, že jsou na dokumentech naše jména," řekl Sam. Podíval se na Remi: „Anebo možná Remina fotka. Takže, pomůžu ti odnosit ty věci do auta, než si půjdu dát sprchu."

Za dvacet minut byl Holbertův pickup naložený a nedlouho nato už všichni čekali v restauraci na vyloupané ústřice, grilované krevety s remuládovou omáčkou, čerstvě uloveného chňapala a láhev vychlazeného Chardonnay Kistler z kalifornských vinic. Když dojedli, Sam se zeptal: „Co myslíš? Dáme si ještě jednu láhev?“

„Ne, díky,“ odvětil Ray.

„Já už taky ne,“ dodala Remi. „Pokud máme na tuhle vesnici už jen jeden den, ráda bych začala hodně brzy. Může se stát, že dalších pár dní budeme jen plavat a nic nenajdeme.“

„To je pravda,“ přikývl Sam. Popřáli Rayovi dobrou noc, vrátili se do domku, zamkli dveře a zhasli světla. Nad postelí nechali líně otáčet stropní větrák a usnuli za zvuků vln omývajících pobřeží.

Sam se probudil, když škvírou v závěsech pronikl dovnitř první sluneční paprsek. Po špičkách se vyplížil z ložnice, aby neprobudil Remi, jen aby ji našel sedět na verandě oblečenou a s šálkem kávy, jak si krátí čekání na něj pozorováním Mexického zálivu.

Sam a Remi zastavili v malé kavárně, kde si koupili kávu a croissanty, pak se vydali do přístavu, došli po molu až na kotviště, kam včera uvázali půjčenou potápěčskou loďku, a zarazili se. „Vidíš to co já?“ zašeptala Remi.

Sam s přimhouřenýma očima přikývl. Tiše vyklouzl z bot a vstoupil na přední palubu lodi. Kabina byla zavřená, ale bylo jasné, že sponu visacího zámku urazil nějaký silný úder. Sam otevřel posuvné dveře a nahlédl do kabiny. „Někdo zpustošil všechno vybavení.“

„Někdo si s ním hrál?“

„To není úplně přesné. Odborný výraz *zpustošil* sedí líp.“ Sam vytáhl mobilní telefon a vyťukal číslo. „Haló, Dave? Tady Sam Fargo. Zdá se, že máme malý problém. Jsme v přístavu a do té lodi, co jsme si u tebe půjčili, se někdo vloupal. Vypadá to, že rozbili regulátory, rozřezali gumu na maskách a ploutvích. Netroufám si říct, co provedli s lahvemi, ale pod tlak bych je raději nedával. Motor ani palivovou nádrž jsem zatím nekontroloval. Kdybys nám dokázal dát rychle nové vybavení, ještě bychom mohli vyrazit. Já mezitím zavolám policii.“

Dave Carmody odpověděl: „Vydrž, Same. Budu tam do půl hodiny se vším, co budeš potřebovat. A policii nech raději na mně. Grand Isle není tak

velké město a policisté mě znají. Vědí, že to se mnou budou muset vydržet ještě dalších dvacet let."

„Díky, Dave. Budeme tady." Sam odložil telefon a šel se posadit na příď. Nějakou dobu se nehýbal, jen hleděl na otevřenou vodní plochu.

Remi se na něj pozorně zadívala: „Same?"

„Hm?"

„Slib mi, že nemáš v plánu něco... nepřiměřeného."

„Nepřiměřeného ne."

„Bude mě mrzet, že jsem si nevzala dost peněz na zaplacení kauce?"

„Možná ne," odpověděl.

„Hmmm," odmlčela se a chvíli ho sledovala. Potom vytáhla telefon a vyťukala číslo. „Delie?" řekla. „Tady Remi Fargová. Jak se máš? Fajn, tak to je hezké. Je Henry u soudu nebo tak něco? Myslíš, že bych s ním mohla mluvit? Výborně. Děkuju."

Zatímco čekala, přesouvala se Remi zvolna na záď lodi. „Henry?" řekla. „Chtěla bych tě požádat o laskavost." Odvrátila tvář od Sama, ztišila hlas a řekla něco tak, aby to Sam neslyšel. Potom se otočila a došla zpátky k Samovi. „Díky, Henry. Ocenila bych, kdybys mu to naznačil. Ahoj."

„Který Henry to byl?" zeptal se Sam.

„Henry Clay Barlow, náš právní zástupce."

„Á, ten Henry."

„Radil mi, že je lepší kauci vůbec nepotřebovat. Místo toho zavolá svému kamarádovi v New Orleans, který bude připraven objevit se tu v helikoptéře s kufrem plným peněz a soudním rozkazem habeas corpus, když bude třeba. Henry tvrdí, že je slizký jako úhoř."

„To je od Henryho nejvyšší pocta. Co nás to bude stát?"

„Podle toho, co provedeme."

„Dobrá poznámka." Sam zaslechl nějaké zvuky a rozhlédl se po molu. „To je Dave z potápěčského obchodu."

Na začátku mola zastavil Daveův pickup. Dave vstoupil na plovoucí molo po boku uniformovaného policisty, který nesl brašnu s nářadím. Policista byl velký, světlovlasý, s širokými rameny a vystouplým břichem, až se zdálo, že z košile jeho uniformy každou chvíli vystřelí knoflík.

„Ahoj, Same," pozdravil Dave a potom se lehce uklonil: „Remi."

Sam vstal: „To byla rychlost, Dave."

„Tohle je seržant Ron Le Favre. Myslí, že by se tu měl porozhlédnout, než vám vyměníme vybavení.“ Dave přejel očima po své lodi a znechuceně natáhl prst: „Podívejte na ty dveře od kabiny. To je importované tvrdé dřevo, nalakované tak, že by ses před ním mohl holit.“

Na loď vstoupil seržant Le Favre. „Rád vás oba poznávám.“ Vytáhl z brašny fotoaparát a začal dokumentovat škody. Při práci se ptal: „Pane Fargo, co se podle vás stalo? Chybí něco?“

„O ničem nevím. Je to jen zničené.“

„Víte o někom, kdo by se vám chtěl pomstít?“

„O nikom takovém nevím. Až doteď se k nám všichni chovali přátelsky.“

„Máte nějakou teorii?“

Sam pokrčil rameny. Remi ho sledovala trochu zmateně a trochu naštvaně.

„Dobře. Tak to sepíšeme,“ řekl seržant Le Favre. „Aby to Dave mohl předat pojišťovně. Nejdřív se porozhlédnu kolem, jestli tu v noci někdo nespal na lodi. Třeba někdo něco viděl.“

„Moc vám děkujeme, seržante,“ řekl Sam. Společně s Davem Carmodym začali nosit poškozené vybavení do jeho pickupu a novou výbavu zpátky na loď. Potom nastartovali motor, chvíli ho poslouchali, otevřeli poklop a zkontrolovali řemeny a hadice. Než Dave odjel, Sam mu řekl: „Dave, zřejmě je to tím, že někoho začalo zajímat, pro co se tu potápíme. Nedávno jsme se objevili v médiích a tohle máme nejspíš za to. Prostě jen spočítej výdaje a připiš nám je na účet. Nechci, abys to hlásil u pojišťovny, aby ti pak vyšroubovala ceny.“

Dave mu potřásl rukou. „Díky, Same. To je od tebe moc pozorné.“

Jakmile se ocitli o samotě, Remi nadhodila: „Žádná teorie, Same? Opravdu? A co ti lidé v černo-šedé lodi, co za námi slídí už celé dny?“

„Neřekl jsem ne, jen jsem pokrčil rameny.“

„Jestli se něco stane, nechceš, aby je měl seržant v záznamech?“

„Hm, kdyby se stalo něco, co by se jim nelíbilo, asi by bylo lepší nemít policejní záznam, ve kterém je podezíráme, že nás poškodili.“

„Chápu,“ odpověděla. „To zas bude den.“

Sam obešel celou loď a zkontroloval všechno vybavení, než plavidlo odvázal. Remi nastartovala motor a pomalu vyplula z přístavu směrem k Zálivu.

Před nimi leželo jen tmavomodré nebe a moře, které se setkávaly na obzoru a vypadaly, jako že se táhnou donekonečna.

Zatímco obeplouvala vlnolam a přidávala na rychlosti, Sam si stoupl vedle ní. „Doufám, že dnes tuhle lokalitu dokončíme. Než se přesuneme dál, chci si být jistý, že jsme našli všechno, co je tam ukryté."

„Fajn," řekla. „To zní jako mírumilovný cíl."

Sunuli se na západ podél rovného, zeleného pobřeží Louisiany až k místu, kde se chystali potopit. Nedaleko od cíle Remi řekla: „Podívej se před sebe."

Sam se zahleděl do dálky přes střechu kabiny a uviděl, že tam kotví černo-šedá loď. Červenobílá vlaječka byla vztyčená a ve vodě se pohybovali lidé. „Zvláštní náhoda," řekl. „Někdo nám zničí potápěčské vybavení a tihle se teď potápějí přesně na našem místě." Sam vytáhl dalekohled a pár vteřin se díval směrem k černo-šedé lodi. „Zdá se, že vylézají z vody. Teď sbírají bójky a uklízejí vlajku."

„No jistě," odpověděla Remi. „Slavní lovci pokladů Fargovi se potápěli pro rozbité hrnce a jelení parohy. Teď jim to konečně došlo." Zpomalila. „Necháme je odtud zmizet. Nemám v úmyslu potopit se do dvaceti metrů a nechat je tam s naší lodí."

„Možná to není důvod, proč chtějí ujet. Když vidíme my je, vidí i oni nás. Zkusme to udělat jinak. Nespouštěj je z očí." Odešel do kabiny a vrátil se s mapou. Rozložil ji tak, aby do ní Remi viděla. „Zamíříme sem, k jezeru Vermilion. Až se tam dostaneme, chtěl bych, aby ses vydala po nějaké klikaté trase sem do toho bažinatého meandru."

„Můžeš to nějak upřesnit?"

„Nerad bych potlačoval tvou kreativitu. Uvidíme, jestli se jich dokážeš zbavit."

Remi uvedla loď do pohybu. Nabrala přesný kurz podle kompasu a postupně tlačila na plynovou páku, až se motor 427 Chevrolet hlasitě rozburácel. V dálce proletěla kolem černo-šedé lodi a pokračovala dál stejnou rychlostí. Po pár minutách jí Sam poklepal na rameno a ona se otočila. Když spatřila, jak se černo-šedá loď žene vysokou rychlostí za nimi, zaklonila hlavu a rozesmála se. „Nebudou nejchytřejší, že? Asi si chtějí zazávodit." Zatlačila páku, kam až to šlo, a ještě se o ni opřela dlaní, aby z ní vyždímala poslední špetku rychlosti. Když uháněli kolem ostrova Caminada, vypadala Remi spokojeně.

Tu a tam loď narazila na větší vlnu a přeskočila přes ni. Remi, pevně svírajíc kormidlo, pokrčila kolena, zhoupla se na vlně jako lyžař a potom se obratně vyhnula sprše mořské vody, kterou je skropil vítr. Sam si stoupl těsně za ni a řekl: „Teď můžeš trochu zpomalit. Kdybychom jim ujeli tak brzy, mohli by to vzdát. Chceme si je udržet za sebou."

„Rozkaz," odpověděla.

Pokračovala tedy dál, udržujíc pronásledovatele taktak v dohledu, až jí Sam pokynul: „Dobře. Teď se vydej k jezeru Vermilion."

Remi stočila loď doprava, prohnala se po otevřené vodní ploše a zamířila k meandrům. V prvním úzkém točitém kanálu začala postupně ubírat na rychlosti. „Hele, buď taky trochu užitečný," nadhodila. „Běž na příď a dávej pozor, abych nenarazila na nic, co je živé nebo co dělá díry do lodí."

„S radostí," odvětil Sam. Vrátil se na přední palubu a navigoval ji nejlepší cestou. Hledal ve vodě výčnělky a mělčiny a naváděl ji, aby se jim vyhnula. Voda byla tmavá a téměř neprůhledná, řečiště lemovalo rákosí a stromoví ověšené šedými tilandsiemi a popínavými rostlinami. Jak se dostávali dál do vnitrozemí, okolní vegetace houstla a větvoví se nad vodou spojovalo jako klenba. Po nějaké době Sam zavolal: „Vypni motor."

Motor přešel na neutrál, loď ještě chvíli bezhlesně plula setrvačností, až zastavila a zhoupla se do stinného mlází. Kdesi v dálce za sebou slyšeli vrčení motoru černo-šedé lodi. Sam a Remi si vyměnili pokývnutí a potom Remi znovu zrychlila. Pokračovali dalších dvacet minut, až na ni Sam opět zamával. Zpomalila na nízkou rychlost, Sam přešel na záď a zadíval se do mapy.

„Připrav se na zakotvení."

„Jsi si jistý?"

„Něco se ti tu nelíbí?"

„Je to parný močál zamořený komáry, kde se aligátoři a vzácní a proslulí krokodýli američtí přetahují o místo s jedovatými ploskolebci. A támhle z toho stromu právě spadla volavka následkem přehřátí."

„Dokonalé," zhodnotil Sam. „Rychle do neoprenů. Ochrání nás před komáry. Vezmi si boty, budeme chodit. A možná bychom si měli vzít i ploutve, pro případ, že budeme potřebovat být rychlí." Sam prostudoval mapu a potom udělal velký červený křížek na místo asi osm set metrů od nich.

„Není to trošku přehnané?"

„Honí se za námi tak usilovně, že tomu sami budou chtít uvěřit."

Když byli připraveni, Sam je násadou háku odstrčil ke břehu a hákem potom přidržel loď, zatímco z ní vyskočili a udělali pár kroků bahnem. Sam loď odrazil, aby se posunula do středu kanálu.

„Co teď?" zeptala se Remi.

„Teď si dáme malou pěší túru."

„Okouzlující. Jdi první." Začali se prodírat rákosím a bahnem.

Tu a tam se Sam ohlédl, aby ji zkontroloval. Pochodovala za ním ve stálém tempu a na tváři se jí ustálil klidný úsměv. Asi po dvaceti minutách chůze Sam zastavil. „Už jsi na to přišla, viď?"

„Možná."

„Proč jen ‚možná'?"

„Myslíš, že nám dali na loď GPS sledovací zařízení?"

Zazubil se. „Našel jsem ho. Divil jsem se, proč neponičili i motor, a pak jsem si uvědomil, že je to proto, abychom se kolem něj moc nerozhlíželi."

„Tak tedy ano. Přišla jsem na to. Tak pojďme dokončit ten výlet a podívat se, jestli se vydali na naši stezku za pokladem."

Sam řekl: „Někdy mě naplňuješ úžasem."

„Opravdu?" odvětila. „*Ještě pořád*?"

Sam zavedl Remi hlouběji do bažiny a pak se zeširoka stočili doprava, aby dokončili veliký kruh. Když se vrátili zpátky k lodi, Remi došla asi sto metrů k dalšímu ohybu řeky a ukázala před sebe. Kotvila tam černo-šedá loď ukrytá tak, aby ji neviděli.

Sam se posadil na kmen starého padlého stromu, nasadil si ploutve a přetáhl si přes obličej masku.

Remi mu položila ruku na rameno. „Víš, ti aligátoři, to nebyl jen řečnický obrat."

„Neříkej jim o mně." Ponořil se do temné vody a zmizel jí z očí. Za chvíli se objevil u zádi černo-šedé lodi. Doplaval k přídi, vytáhl kotvu a loď se pomalu dala do pohybu po proudu.

Remi se rychle probojovala mělčinami na místo poblíž břehu mezi uschlými stromy, kde opustili svou potápěčskou loď. Hákem se odrazila ode dna, vyzvedla kotvu a rozhlédla se po vodním kanálu po Samovi, který v černo-šedé lodi zvolna plul směrem k ní. Viděla, že něco dělá se svazkem drátů, které přeřezal a obnažil potápěčským nožem.

Remi přihlížela, jak Sam přiložil dva dráty k sobě. Motor naskočil a Sam začal navigovat loď meandrem směrem k ní. Nastartovala motor jejich loďky a dala se před ním do pomalého pohybu po rameni. Snažila se vzpomenout na všechny potopené klády a bahnité mělčiny a vyhnout se jim. Za pár minut dopluli na jezero Mud Lake, potom na jezero Vermilion a nakonec zpátky do Zálivu. Během okamžiku se Sam v černo-šedé lodi vynořil za ní.

Když dospěli na otevřené vody daleko od ostrova Caminada, svedli obě lodi k sobě a svázali je lany. Remi si přelezla na palubu černo-šedé lodi. „Záludná práce," ocenila.

„Díky," odvětil Sam. Začali prohledávat loď a hlavní úsilí soustředili na kabinu. Během několika minut držela Remi v ruce modrý rychlovazač s tlustým svazkem listů. „Je to nějaká společnost. Už jsi někdy slyšel o Consolidated Enterprises?"

„Ne," odpověděl Sam. „To zní dost neurčitě. Určitě ne jako nic konkrétního."

„Zřejmě se nebrání ničemu," podotkla.

„Momentálně jsou to lovci pokladů." Sam ukázal na podvodní detektor kovů na palubě, připravený k použití.

„Proč tu věc používat, když stačí prostě sledovat lidi, co nacházejí poklady, zničit jim vybavení a přebrat jejich místo?"

Sam se ještě jednou rozhlédl po kabině. „Je jich šest."

„Dvě ženy," přikývla Remi a otevřela rychlovazač. „Tady je máme. Je to ‚terénní tým', je tu seznam se jmény a fotkami."

„Vezmi ho s sebou," řekl Sam.

„Není odnášení věcí trochu přes čáru?"

„Není vylákání šesti lidí do bažiny šedesát kilometrů od přístavu trochu přes čáru?"

„Asi máš pravdu." Remi zavřela vazač a vrátila se na palubu. „Co uděláme s tou lodí?"

„Kde mají domovskou kancelář?"

„V New Yorku."

„Pak ji radši odvezeme zpátky a zakotvíme v přístavu," řekl Sam. „Zřejmě si ji půjčili od někoho, kdo si nemůže dovolit o ni přijít."

Remi se zhoupla nohama přes zábradlí zpátky do jejich loďky. Sam jí podal svou masku a ploutve, svlékl si neopren a hodil ho taky do lodi. Remi

odvázala lano, které spojovalo obě lodě. „Dáme si závod do Grand Isle." Nastartovala motor. „Kdo vyhraje, jde první do sprchy."

Sam znovu nastartoval černo-šedou loď a vyrazil. Uháněli k přístavu velkou rychlostí, dna jejich lodí hladce překonávala hřebeny vln a zase přistávala zpátky na hladině, a o necelou hodinu později dorazili do cíle takřka nerozhodně. Když Sam uvázal černo-šedou loď v docích, vylezl na souš v ukradené mikině s kapucí přes baseballovou čapku. Odkráčel z mola a přešel po dalším, kde právě Remi přivazovala jejich loď. Zvedla k němu oči. „Vypadáš v té kradené parádě trochu samolibě."

Zavrtěl hlavou. „Jen se hodně usmívám. Znamená to, že jsem bezelstný a kamarádský."

Remi uvázala lano, vrátila se ke kabině a ještě jednou zatáhla za nový zámek. „Bezelstný? Být průhledný není totéž jako bezelstný. Vezmi mě na dlouhou horkou sprchu, do dobré restaurace, a pak si možná promluvíme o tom tvém kamarádství."